

Arrest

nr. 282 471 van 22 december 2022
in de zaken RvV X / IX en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoeker op 13 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod. (zaak X)

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratief dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakte zowel het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering als van een inreisverbod, beide uitgevaardigd door de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 14 juni 2022. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.2. Op 17 juni 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Naar aanleiding van het vingerafdrukkenonderzoek dat in dat kader werd gedaan op 22 juni 2022, werd

vastgesteld dat hij reeds verschillende VIB had ingediend, met name in Duitsland op 21 december 2018, 29 december 2020 en 13 mei 2022, in Nederland op 1 februari 2019 en in Frankrijk op 29 augustus 2019.

1.3. Op 12 juli 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten in toepassing van de Verordening EU Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin III-verordening).

1.4. Op 14 juli 2022 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

1.5. Op 15 juli 2022 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. Op 9 augustus 2022 werd verzoeker overgedragen aan Duitsland.

1.7. Verzoeker is vervolgens teruggekeerd naar België en heeft op 1 september 2022 een nieuw VIB ingediend, waarna opnieuw een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 12 september 2022 hun akkoord gaven met de terugname, waarna op 12 oktober 2022 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 29quater) werd genomen.

2. Over de samenvoeging en het voorwerp van de beroepen

2.1. Gelet op wat hierna volgt past het in het kader van een goede rechtsbedeling om de beroepen samen te voegen.

2.2. De eerste bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met bijhorende beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies), genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet). Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012 met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Met diezelfde wet werden ook de titel IIIquater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid, maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet derhalve worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn en komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° juncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”).

Noch uit de motieven van het thans bestreden bevel, noch uit de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen blijkt derhalve dat door de bestreden akte een overdracht zou worden voorzien naar een bevoegde lidstaat, zoals bepaald in de Dublin III-verordening.

De thans bestreden beslissing kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

De bijlages 26quater (“weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”) van respectievelijk 15 juli 2022 en 12 oktober 2022, houden in dat Duitsland tot twee keer toe de verantwoordelijkheid heeft aanvaard voor de behandeling van het ingediende VIB in toepassing van de Dublin III-verordening. Met het nemen van deze beslissingen plaatst verweerder de verzoeker thans onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zodat hij niet langer valt onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn.

Met het besluit dat verzoeker niet langer dient terug te keren naar “het land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten”, maar – ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming – wordt overgedragen aan Duitsland, heeft verweerder dan ook het bestreden bevel met terugleiding van 14 juni 2022 opgeheven. De toepassing van de Dublin III-verordening sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

Ter terechtzitting werd aan de partijen gevraagd naar hun standpunt ter zake. De raadsman van verzoeker stelde zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De raadsvrouw van verweerder heeft betoogd dat het VIB pas werd ingediend nadat de bestreden bijlage 13septies werd genomen zodat niet blijkt dat deze beslissing onwettig is. Zij voegt daaraan toe dat het bevel in de toekomst kan worden uitgevoerd, onder verwijzing naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder kan niet worden bijgetreden, om de volgende redenen:

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggrijping, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggrijping opgeschort.”

Deze bepaling staat er niet aan in de weg dat thans moet worden vastgesteld dat uit de bijlages 26quater van 15 juli 2022 en 12 oktober 2022 volgt dat verzoeker niet meer onder de Terugkeerrichtlijn, doch wel onder de Dublin III-verordening valt en dat de thans bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer kan sorteren. Dit houdt dan ook in dat verweerder door het nemen van de voornoemde bijlages 26quater, meteen ook impliciet, doch zeker, heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens van 14 juni 2022 op te heffen. Het gegeven dat verzoeker pas nadat de bestreden beslissingen werden genomen een VIB indiende doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook impliciet doch zeker de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, quod in casu. De Raad stelt dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met bijbehorende terugleiding naar de grens, impliciet doch zeker, is opgeheven.

2.3. Het bestreden inreisverbod vermeldt:

“De beslissing tot verwijdering van 14 juni 2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod [...]”*.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 14 juni 2022, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, impliciet doch zeker werd opgeheven kan niet anders dan worden vastgesteld dat het inreisverbod hetzelfde lot volgt.

2.4. Aangezien de bestreden beslissingen impliciet doch zeker werden opgeheven, zijn de beroepen zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden, zodat ze moeten worden verworpen.

3. Korte debatten in de zaak X

De beroepen tot nietigverklaring zijn doelloos. Er is derhalve, voor wat betreft de zaak X grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring in deze zaak, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden samengevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak X en het beroep tot nietigverklaring in de zaak X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS